

Be bold, be brave, be you

Dit zijn de woorden die horen bij Ilse van de Burgwal (35). Een leven met pieken en dalen, waardoor ze extra werd uitgedaagd om moedig, dapper en zichzelf te zijn. Het was voor haar de enige manier om te komen waar ze nu is. Twee ongevallen bepaalden haar pad voor een belangrijk deel. Het eerste ongeval op elfjarige leeftijd en het tweede op negentienjarige leeftijd. Ilse vertelt haar verhaal aan LetselschadeNEWS.

Door Floor Verhees

Ilse van de Burgwal

Ilse is een bruisende, energieke, jonge vrouw van 35 jaar. Ze heeft veel meegemaakt en op de een of andere manier is het haar gelukt om dat positief in te zetten in het leven dat ze leidt. Sporten deed ze van jongs af aan met plezier en dat is ze haar hele leven ook blijven doen. Niet alleen omdat ze goed voor haar lichaam wil zorgen, maar ook omdat ze het gewoon hartstikke leuk vindt. Vooral om uitgedaagd te worden om te winnen. De drive om ervoor te willen werken, komt tijdens ons gesprek met regelmaat terug. Haar wilskracht bezorgde haar de titel Wereldkampioen rolstoelbadminton, twee keer Europees kampioen en acht keer Nederlands kampioen. Ilse fluisterde me al in dat ze doorgaat, totdat ze tien keer Nederlands kampioen op de teller heeft staan. Gewoon, omdat het zo leuk is voor de statistieken. Ondertussen is ze begonnen met rolstoeltennis, want ze was wel toe aan een nieuwe uitdaging. Daar komt dan de drang om te leren naar boven. Als ik het verhaal van Ilse beluister, dan begrijp ik beter waar ze de drang vandaan haalt om steeds weer de schouders eronder te zetten en ervoor te gaan. Ze doet de dingen met overtuiging. Dat siert haar.

Januari 1994, je was elf jaar en raakte betrokken bij een ongeval?

Ik was op de fiets op weg naar een vriendinnetje, want we zouden gaan schaatsen. Onderweg kwam ik een jongetje tegen die met zijn speelgoedtrekkertje tegen mijn fiets opreed, waardoor ik ten val kwam. Aanvankelijk leek het wel mee te vallen, ondanks dat ik wel meteen erge pijn in mijn onderrug had. In het ziekenhuis werden foto's gemaakt en daarop kon men geen afwijkingen ontdekken. Desondanks hield de pijn aan en werd ik met tijden overvallen door een 'uitval' van mijn benen. Ze deden het dan gewoon niet. Desondanks hebben mijn ouders na

'Niet worden geloofd, was het ergste'

deze valpartij nooit bedacht de ouders van het jongetje aansprakelijk te stellen. Het was een soort vervelende samenloop van omstandigheden. Achteraf hadden we dat beter wel gedaan.

Weken werden maanden en maanden werden jaren. Is er in die tijd nooit nader onderzoek gedaan in verband met de aanhoudende pijn?

De huisarts verwees niet door, omdat hij in de veronderstelling was dat er sprake was van groeipijn. En tussen de regels door opperde hij dat de pijn waarschijnlijk 'tussen mijn oren' zat. Omdat mijn klachten niet serieus werden genomen, heb ik tot mijn vijftiende met extreme pijn geleefd. Soms lag ik drie weken op bed en kon dan weer een week naar school, om vervolgens weer vanwege de pijn terug in bed te belanden. Met name dat er niet naar me geluisterd werd en dat ik niet werd geloofd door de artsen, heeft heel veel impact op mij gehad.

Op aandringen van je ouders wordt op vijftienjarige leeftijd dan toch eindelijk een MRI gemaakt, die duidelijk maakt wat er aan de hand is. Wat betekende dat voor jou?

Dat was het moment waarop de jarenlange pijn ineens werd erkend, omdat op de MRI wel zichtbaar was wat eraan de hand was. Mijn onderste tussenwervelschijf bleek kapot door de val, waardoor zenuwen jarenlang beknelde zaten. Alle pijnklachten en de uitval van mijn benen waren hiermee wel verklaard, maar nog niet verholpen. Als eerste moest de rug tot rust komen en de pijn worden teruggedrongen en

daarvoor droeg ik de daaropvolgende negen maanden een gipskorset. Daarna kwam men tot de conclusie dat het vastzetten van de rug de beste oplossing zou zijn. Omdat ik nog zo jong was, durfde de toenmalige behandelend arts daar niet aan. Dan toch, op 16-jarige leeftijd, net als ik in het eindexamenjaar van de MAVO zit, was er een arts die de operatie wel wilde uitvoeren.

Na de operatie breekt voor jou een intensieve periode aan, want je moest gaan revalideren. Door het liggen in bed was je conditie behoorlijk verslechterd. Wat heeft deze periode jou gebracht?

Ik heb acht maanden intern gerevalideerd in Doorn in het militaire revalidatiecentrum en daarna nog acht maanden dagbehandeling in hetzelfde centrum. Met ijzeren discipline werd ik aan het werk gezet en ontdekte ik opnieuw mijn fysieke grenzen. Omdat ik heel erg uit balans was, was het een enorm heftig traject voor mij persoonlijk. Maar ik heb ook zo ontzettend veel geleerd over mezelf en ik ben zo blij dat ik juist op deze plek heb gerevalideerd. Achteraf lijkt het wel of ik door dit eerste ongeval mijn jeugd heb overgeslagen. Ik was vroeg volwassen.

Met 18 jaar rondde je met een goed gevoel het behandeltraject af. Niet helemaal pijnvrij, maar wel goed hanteerbaar voor jou. Inmiddels was je weer lekker aan het sporten, je studeerde voor grafisch intermediair. Het ging goed met je?

Het jaar dat daarop volgde, tot en met mijn negentiende, ging lekker. Ik zat in het derde jaar van mijn opleiding en was ondertussen gestart met mijn stage, mijn huidige vriend ontmoette ik in diezelfde periode en was dus ook dolverliefd, had een leuke vriendenkring. Ja, het ging me goed, tot die maandagochtend toen ik het erf af fietste en het hek achter

'Onbezorgde jeugd weg door val'

me dicht deed. Terwijl ik sta te wachten om over te steken, word ik aangereden door een auto die met ongeveer 80 km. per uur komt aangereden. Het ging te snel, ik weet er niets meer van. Vermoedelijk is de bestuurder in slaap gevallen en terwijl hij de berm inreed, schrok hij wakker. Dat was te laat, want toen had hij mij al geschept en was ik 20 meter verderop gedropt. Met beschadigde zenuwen, pezen en spieren in beide benen, beschadigingen in zenuwen in mijn rug, een beschadigde heup, nieren doorboort, organen gekwetst en een hersenkneuzing beland ik in het ziekenhuis.

Dan begint het hele verhaal weer van vooraf aan?

Enerzijds wel, want ik moest natuurlijk weer gaan revalideren. Eerst een half jaar thuis opknappen om vervolgens opnieuw een revalidatietraject in te gaan. Aanvankelijk was de verwachting dat ik ooit nog zou kunnen lopen nihil. Maar na anderhalf jaar keihard werken, is het me gelukt om voldoende kracht te behouden om te kunnen staan en kleine stukjes te kunnen lopen, yes! Inmiddels heb ik ook kunnen accepteren dat ik de rest van de dag in een rolstoel zit. Dat viel niet mee, maar ik kan er nu anders naar kijken. Ik ben blij dat ik stukjes kan lopen. Anderzijds was het tweede ongeval van een totaal

andere aard, omdat het letsel deze keer wel zichtbaar en meetbaar was. Daardoor werd ik, in tegenstelling tot het eerste ongeval, meteen geholpen en was alles gericht op herstel. Voor mij is het eerste ongeval daarom veel ingrijpender geweest en heeft het veel meer impact gehad op mijn persoonlijke ontwikkeling en is mij, naar mijn gevoel, veel meer ontnomen.

Bij het tweede ongeval is wel een letselschadezaak opgestart. Hoe kijk je hierop terug?

Ik had een heel goede letselschadeadvocaat. Mijn positiviteit en optimisme willen me nog weleens te snel of te impulsief laten handelen. In het geval van een letselschadezaak is het soms beter eerst af te wachten hoe zaken zich ontwikkelen. Zo heeft mijn letselschadeadvocaat toentertijd regelmatig geroepen; 'Ise, laten we het eerste anderhalf jaar afwachten en bekijken hoe het dan met je gaat. Daarna kunnen we de restschade in kaart gaan brengen.' Dat is voor mij het meest waardevolle geweest. Iemand die even op de rem trapte en zich niet liet afleiden door dingen die door de tegenpartij gezegd werden. Inmiddels is mijn zaak naar tevredenheid afgerond.

Hoe was het voor jou om na het tweede ongeval de draad van het leven weer op te pakken?

Mijn drive om ergens voor te gaan was er altijd al wel en het geloof in mijzelf is gelukkig ook nooit weggeweest, maar na het tweede ongeval was ik ervan overtuigd dat niets in het leven vanzelfsprekend is. Door mezelf af te vragen of ik een slachtoffer of een leider wilde zijn van mijn leven, heb ik gekozen om leider te zijn. Dat betekent dan ook dat ik mijn eigen leven wil 'leiden'. Daardoor ben ik me heel bewust van de keuzes die ik maak en doe ik met name de dingen die bij mij horen: Be bold, be brave, be you. Dat geeft mij voldoening.

'Ik ben een leider, geen slachtoffer'

Hoe zien we die voldoening terug in de dingen die je doet?

Na het tweede ongeval ben ik begonnen met rolstoelbadminton. Ik houd van de sportieve uitdaging en daar wil ik ook voor werken. Die motivatie heeft me wereldkampioen, twee keer Europees kampioen en acht keer Nederlands kampioen gemaakt. Daar ben ik natuurlijk wel trots op. Daarnaast train en leid ik nieuwe getalenteerde rolstoelbadmintonspelers op. Dat is ontzettend leuk om te doen. Vooral als je ziet dat ze steeds meer vooruit gaan, dat geeft mij een goed gevoel. Het is mooi dat ik een steentje kan bijdragen aan hun sportieve ontwikkeling, maar ook hun persoonlijke ontwikkeling gaat door sport heel

hard vooruit. Die combinatie maakt mij een blij mens. Ik besteed veel aandacht aan techniek in de trainingen, dat is ook terug te zien in het spel van mijn leerlingen. Bewegen is belangrijk. Daarom ligt de focus van mijn coachingspraktijk waarschijnlijk op het in beweging zetten van mensen. Alleen al de vraag 'Waarvoor kom jij 's morgens uit bed?' impliceert beweging. Coachen doe ik op allerlei manieren; met het geven van workshops, lezingen en individuele trajecten. Alles wat ik doe, doe ik met plezier. Achteraf kan ik zeggen dat beide ongevallen me ook veel hebben gebracht, maar dat is niet zonder slag of stoot gegaan. Want de weg was niet makkelijk.

Zien we jou in 2020 in Tokyo bij de Paralympische Spelen?

In 2020 staat rolstoelbadminton voor het eerst op de lijst van Paralympische

sporten. Ondanks dat het voor de sport wel goed nieuws is, was het dat voor mij persoonlijk niet. Vanwege de toetreding tot de Paralympische Spelen in 2013 zijn alle regels voor het para-badminton aangepast. De sport is van negen klassen teruggebracht naar zes klassen. Ondanks dat de classificatie voor het soort beperking duidelijk aangeeft dat ik niet staand kan spelen en thuis hoor in de rolstoelklasse, komt mijn ziektebeeld niet voor op de lijsten en ben ik alsnog uitgesloten van internationale deelname. Dat was voor mij een hard gelag. Inmiddels heb ik mijn focus gericht op andere sportactiviteiten die mij wel voldoening geven, zoals het geven van trainingen en tennis. De laatste is een nieuwe hobby voor mezelf naast alle andere activiteiten. Ik ben begonnen met rolstoeltennis en heb de ambitie om in de internationale top 50 te komen. Dus je zult hoe dan ook nog wat van me horen. ♦

SPORT & VRIJETIJDSEBESTEDING

Advertentie

Heling & Partners

arbeidsdeskundig advies bij letselschade en AOV

Al 25 jaar staan we voor u klaar!

www.heling.nl

www.herstelgerichtediensverlening.nl